

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. augusztus 2.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

MÓZES PANASZA

Énekek: 8,1.4; 275; 265,1; 167.

Lekció: 2Mózes 5,22-6,13

Alapige: 2Mózes 6,12

Mózes azonban így beszélt az ÚR előtt: Íme, Izráel fiai nem hallgatnak rám, hogy hallgatna hát rám a fáraó, holott én nehéz beszédű vagyok?

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, téged dicsőítő imádat és hódolat a mi lelünk is felemeli tehozzád, felüdíti, de akkor is azt akarjuk vallani, hogy teérted szólt az ének, téged akartunk szívből magasztalni. És köszönjük, Urunk, hogy te mégis olyan Úr vagy fenséges Istenként, aki pedig a tiéiddel, a bűnösökkel akarsz törődni, gondod van ránk.

Magasztalunk mennyei Atyánk, hogy mindezt az Úr Jézusban mutat meg. Köszönjük, hogy ő a mi Üdvözítőnk és Megtartónk. És imádunk, Atyánk, hogy Szentlelked és igéd által végzed és ezt munkálad, jelen vagy valósággal.

Köszönjük, hogy ma is azért lehetünk itt a templomban, hogy a te néped közösségével együtt imádjunk és készüljünk igéd hallgatására.

Köszönjük, Urunk, a mögöttünk levő hét minden örömét, hogy halad a templomépítés. Hálások vagyunk az igei alkalmakért Nován és Neszmélyen. Kérjük, hogy a Káleb ifiseknek is ott Neszmélyen a mai napon rendeld ki az igei üzenetet és egész héten majd.

Urunk, imádságban gondolunk azokra a testvéreinkre, akik a betegség miatt vagy az időskor terhei miatt vagy amiatt mert pihennek, máshol

vannak szabadságos idejüket töltve, nem lehetnek velünk, őket is kísérje kegyelmed. Ha idegondolnak, hadd töltse be őket is isteni személyed nagysága, öröme és a közösség szeretete. Az Úr Jézusért hallgasd meg imádságunkat és így fogadd kedvesen hálaadásunkat is az énekben mondott imádatunk után.

Ámen.

Igehirdetés

A köszöntés igéjében Mózes 5. könyve 33. rész 27. versében hallottuk ezt a mondatot: „hajlék az örökkévaló Isten, alant vannak örökkévaló karjai”. Újfordítású bibliánk szerint: „örökkévaló karjai tartanak”. Ez a bibliai kép Isten szabadításáról, megtartó erejéről beszél, amelyet Mózes gyakorlatilag az utolsó szavaival Izrael lelkére kötött a Kánaán földjére való bevonulásuk előtt. Elmondva, hogy Isten hogyan tartotta meg őket hatalmas kézzel. Az egész történet elején – olvashatjuk a mostani részekben, Mózes 2. könyvében – kiderül, hogy neki magának is fontos volt tudatosítania újra meg újra, hogy kinek is a kezében van az élete, a saját küldetését is jó kezekben kellett tudnia.

A 10 órai istentiszteleten egy keresztlő is lesz majd, és egy kisgyermek keresztlőjekor még szebben látható talán a gyülekezet előtt, amikor a szülő a kezében tartja a kicsinyét, ha esetleg az édesapa tartja, hogy ott van a gyermek a szülő kezében és ott biztonságban van, akármilyen körülmények, élethelyzetek lehetnek, erős karral tartja őt valaki, akihez tartozik, aki szereti őt. S a gyermek esetleg sok mindenben kételkedhet még a szeretet kapcsán is, de ha ott van a szülő kezében, akkor az önmagában már jelzi számára az érzéseket a szülő részéről.

Mózes számára nem volt egyszerű kérdés, hogy hiszi-e azt valóban, amit ő tapasztalt Istennel kapcsolatban az elhívásakor, de amikor kezdődtek a nehézségek, az egyiptomi szabadulás kezdeti nehézségei, akkor neki tudatosítania kellett, illetve Isten akarta tudatosítani számára, hogy tudd meg, hogy én ki vagyok, kinek a kezében van az életed, örökkévaló karjaim téged is tartanak. Nagyon szépen látszik ez az igazság itt Mózes panasza történetében. Nagyon keserves Mózes panasza, és nagyon bátorító az Úr megerősítő válasza, ahol – ahogy hallottuk többször is –, a kéz képével, az isteni kéz, hatalmas kéz képével mutatja ki isteni cselekedete, tette nagyságát.

Mózes panaszát vizsgáljuk, aztán pedig hogy az Úr megerősítő válasza milyen apró mozzanatokban látszik, érthető meg a történet üzenetében.

Remélem, emlékszünk arra, hogy micsoda öröm lehetett Mózesnek is és természetesen Izrael fiainak, illetve Mózessel együtt Áronnak is a 4. rész 31. versében, az utolsó versben leírt történet mozzanata, mikor arról ol-

vasunk, hogy meghirdették az Úr szabadító ígérését a népnek és hitt a nép, a végén pedig leborul az Úr előtt és imádja Istenét. Izrael népe örül, boldogan örül és imádja azt az Urat, akiről meghallotta, hogy szabadítást készített.

Az 5. részből az derül ki, hogy a fáraó ezzel szemben bekeményít. Nem ismeri el az Urat, egyáltalán Istennek sem ismeri el vagy ha Izrael Istene, akkor elég gyenge kell hogy legyen, hiszen lásd, az én hatalmam alatt vannak a népe tagjai. S mivel nem ismeri el az Urat, megszigorítja a szolgálatot. Az is kiderült épp a mostani történetrészletből is, hogy Izrael népe nagyon elkeseredett és a kezdeti lelkesedés elszállt, kishitűek, – kislelkűek, így van az ősi szöveg jelentésében –, úgy érzik, hogy itt nem lesz semmi. Az öröm helyett ott van a keserűség. Ahogy megtudtuk, a lelki vezető is elkeseredett. Hiszen az Izrael népéből való felvigyázók találkozni akarnak vele a fáraótól jőve, őket érintik a legnehezebb bajok, hiszen őket kéri számon, ha a nép nem csinálja meg azt a munkát, amit elvárnak minden nap, őket ütik. Nagyon keserűen kifakadnak Mózesnek és elmondják, amit éreznek.

Mit tesz Mózes, amikor mindezt hallja? Erről szól a bibliai történet mostani részlete. Az nagyon fontos, hogy azonnal tudja, hogy kihez kell menni, odamegy az Úrhoz és imádkozik. De érezhető az imádságában, hogy azért valami még sincsen rendjén.

Ezt az egyszerű részletet akarom kiemelni, hogy milyennek látja Mózes azt az Urat, akinek most elmondja őszintén panaszos imádságát. Ebben egyébként látszik Mózes panasza okai és annak háttere is. Két dolgot emelek csupán ki: Isten valami rosszat tesz; a másik pedig: megkérdőjeleződik saját küldetése. Ami azért nem mindegy, hiszen ha az Úr őáltala akarja kihozni a népet Egyiptomból és ő a küldetésében kételkedik, akkor hogy lesz? Megjegyzem, az is fontos, hogy a nép majd a szabadulás történetében, meg a pusztai vándorlás történeteiben hányszor kerül ilyen mély keserűségbe, zúgolódó lelkiállapotba, és akkor majd Mózesnek kell a helyén lenni és ragaszkodni az Úrhoz.

Itt viszont mindenképpen azt látjuk, hogy az Úr szolgálja a lelki vezető, aki most ilyen panaszos keserűséggel imádkozik. Ő mindenképpen igaz, valóságos tényeket említ, de nem a teljes valóságot látva. Emlékezzünk arra, hogy Isten előre megmondta neki, hogy a fáraó nem fogja egyből elengedni a népet, a fáraó szíve kemény lesz. Pontosan azért is, mert az Úr ítéleteképpen megkeményíti. A teljes valóság nemcsak a látható tények az ellenséges fáraó részéről, hanem hát a láthatatlanok is, az Úr személye. De ő ezt most nem látja.

Nagyon erős kifejezéssel mondja – és ezt a Károli fordítás jobban visszaadja –: megszabadítani pedig nem szabadítottad meg. Pedig mit ígér-

tél!? Egyáltalán nem látszik a szabadítás. Nem tetted azt, amit. Előtte pedig azt mondta, és hadd olvassam föl, hogy a Károli fordítás milyen enyhén próbálja az Istennel szemben megfogalmazott kijelentést visszaadni: „miért engedsz rosszul bánni ezzel a néppel?” Amikor a hívő ember, akár a hívő lelki vezető, szolgáló is – akár itt Pasaréten is – azért nem meri mondani, hogy Isten, te rosszat csinálsz, hanem te valamit engedsz, ami rossz. Közben mégis azt érzi, hogy, de Uram, valahogy te vagy ennek az oka, mert te megtehetnéd, hogy ne az legyen, ha nem engednéd meg, hogy az legyen. Az ősi szövegben az okozó jelentést hordozó állítmány egyértelmű: Isten ugyanazt teszi, amit a fáraó. Rosszul bánik a fáraó a néppel – és nagyon kemény ezt kimondani, de mégis ez van az érzéseiben Mózesnek – és ennek te vagy, Uram, az oka, hiszen te vagy az Isten.

Mert ennyire a láthatók felől látja még az Urat is, illetve értelmezi az Úr szavát. Amit az Úr mondott, az igaz, de egészen más most annak az igazságnak az értéke a láthatók szempontjából. Elméletben, remélem tudjuk azonnal, hogy tényleg nem így kell gondolkodni a hívőnek, épp fordítva: az Isten igéje fényében látni minden mást és értelmezni. De ha nem ez történik, akkor nem látom a szabadítást. Elmarad a szabadítás. Elmarad az ígért megoldás. És ilyenkor nagyon könnyen jönnek a miértetek ma is. A panaszos miértetek. Mikor mondtad utoljára az Úrnak ilyen módon panaszodat, hogy miért, Uram? Miért teszel valamit így, ami rossz? Itt megint kiemelem: az Úr szolgájáról szól az ige, akinek küldetése van mások irányában is. Amikor a házasság, a gyermeknevelés, a család kérdéskörében hangoznak imádságok mások iránt, másokkal kapcsolatban, de az ellenségeskedés, az Úr el nem ismerése, a bekeményítés a látható valóság, a továbbra is megmaradó megkötöttség, bűn.

Most a nyáron többször voltam én is gyermekek között. És hát, testvérek, a legfájóbb az, amikor sírva kérdezi a gyermek, hogy most mit csináljon, Istentől hogyan gondolkozzon, egyáltalán Istennel kapcsolatban hogy éljen meg valamit, amikor a szülei veszekednek, sőt, válnak is. Akkor most hol van az Úr, hol van az Úrnak mondott ígéret? És egy kisgyermek látja ezt a látható valóságot, és ebben szenved ő maga is és látja a szülei szenvedését is. Ilyenkor hogy beszéljünk neki az Úrról? Vagy vele együtt panaszkodjunk sírva, és nincs megoldás? Ez csak a házasság és a családi élet, ahol küldetése is van mindenkinek, akár gyermek, akár szülő, amikor az Úré lett. Hogyan imádkozunk, amikor nem látszik a megoldás, a szabadítás azok életében, akikért imádkozunk?

Eszembe jutott az a valóság is, amiről a Galata levélben azt mondja az Írás: a szabadságban, amelyre Krisztus megszabadított, álljatok meg, és ne kötelezzétek meg magatokat ismét szolgaság igájával. Amikor a hívő ember, a szolgáló hívő is érzi, hogy mintha nem lennék szabad, pedig tu-

dom, hogy szabad vagyok, de már megint miben buktam el. Még mindig elbukom ugyanabban a kísértésben, mintha az Úr Jézus, az Isten nem tudna tenni valamit? Mintha megrövidült volna az Úr keze, ahogyan Mózes 5. könyve 11. részében maga Isten mondja Mózesnek is egy helyzetben. Hiszen ha az Úr úr, akkor miért nem szabadít meg engem? A láthatók, a tények és a láthatatlan valóság az Úr szempontjából. Melyiknek hiszünk?

Mózes panaszos imádsága, miértjei – miért, Uram – őszintén hangoznak, de érezhető, hogy valahogy nincs rendjén az Úrról való látása, lelki látása, hite. Tudta, hogy az Úr nevében szólt a fáraónak, de vajon hiszi azt, hogy ki is az az Úr, akinek a nevében szólt? Mit is jelent az Úr neve az ő számára is? Olyan kifejező a történet folytatásában, hogy Isten éppen erre teszi a hangsúlyt. Igazából tisztázza Mózesrel is, hogy ha az én nevemben szóltál, akkor tudd meg, hogy az én nevem mit is jelent. Itt nagyon sok mindenről beszél az Isten. Két vers a Mózes panasza, a 6. rész 1-13. versében pedig hallottuk az isteni választ, illetve ahogy aztán Mózeset még továbbra is hogyan irányítja.

Fontos az Úr megerősítő válaszában, most már erre térünk rá, hogy mindenképpen azonnal szól Isten és azonnal megerősítő választ ad. S itt mindvégig az isteni személyen van a hangsúly: az Úr. Hallottuk többször is: én vagyok az Úr. És hallhattuk, hogy többféle formában, ahogy jeleztem, ott van az isteni kéz hatalmának, erejének a valósága, mikor ennek a személynek a tetteiről beszél az ige, beszél az Úr maga.

Itt ez az első jellemző kiemelhető, hogy Isten kijelenti magát Mózesnek. Ez nekem azért nagyon kedves, mert ezzel kezdődött az egész, ott a csipkebokornál: Isten kijelentette magát Mózesnek. Emlékszünk, hogy akkor ő hogy nevezte meg magát, mikor Mózes azért rá is kérdezett, hogy én majd akkor hogy nevezzelek meg téged, amikor megyek és teszem a dolgomat. Ugye ott volt az, hogy „Vagyok, aki vagyok”. Ebből a kifejezésből alakul azután a Jahve szó. A Károliban így van, hogy „az én Jahve nevemen nem voltam előttük ismeretes”. Az új Károli-fordítás így hozta „az én Úr nevemen”. Az Úr. Sokszor utaltunk már erre, számunkra ez az Úr még mélyebben és még valóságosabban felismerhető lett Jézusban. Nem véletlenül Úr Jézus Krisztus. Szóval kijelenti magát Isten Mózesnek. Most újra. Mert ki kell emelnie, hogy ki is vagyok én.

Az is olyan fontos, hogy amikor az első versben megjegyzi Isten: majd meglátod, Mózes. Mert ez a konkrét problémája, hogy nem látom a szabadítást. Majd meglátod, hogy a fáraóval milyen hatalmas kéz bánik el. De amíg ez nem történik meg, addig is azt látnod kell, hogy ki vagyok én, aki majd mindezt cselekszem. Ezért fontos tehát, hogy kijelenti magát neki. Elméletben mi is tudjuk, testvérek, hogy azért az Úr személye mindig fontosabb az ő tetteinél. Csak a bűneset utáni világban sokszor az Úr tettei-

ben látjuk meg az ő személye nagyságát. A gond ott van, amikor esetleg a láthatók miatt mintha nem látszódna a tette valósága, mert még valami nem úgy történt, ahogy kellett volna, szerintünk, és akkor az Úr önmagát akarja először megmutatni.

Az ő isteni önkijelentése keretbe is foglalja az ő beszédét. Mert a 2. és 8. versekben hallottuk, hogy „én az Úr” vagy „én vagyok az Úr”, és közben is ott volt: „én, a ti Uratok”. Az a kérdés, Mózes, hogy tudod-e, hogy kicsoda ez az Úr? És itt kiemeli, hogy még az ő nevét is ezzel az Úr szóval, Jahve szóval akarja megismertetni Mózesrel. A név mindig hordozza a személy jellemét, tulajdonságát. Az isteni személynek a jellege, jelleme a Jahve, az Úr szóval kifejezve. Azt mondja itt az 1. versben: „az Úr pedig monda Mózesnek”, majd a 2. vers így kezdődik: „az Isten pedig szóla Mózeshez: én vagyok az Úr”.

Az Isten szó, az is személyes, természetesen, de ha emlékszünk, az Isten kifejezéssel a Bibliában ezekben a történetekben is, és a Mózes 1. könyvében mindig a teremtő, mindeneket fenntartó, gondoskodó isteni hatalom nagysága a személyességben. Az Úr szónál pedig benne van mindez, ami előbbi, de sokkal személyesebb. Már benne van a szövetségéhez hűséges isteni személy nagysága is. És az Úr szónál már benne van a szabadító Isten személye nagysága, nemcsak aki gondoskodik, teremt, fenntart, hanem aki szabadít is. Mindenképpen tehát a névben, az Úr névben Isten azt akarja kiemelni Mózesnek, hogy mennyire személyesen itt vagyok veled.

Az Él Saddáj kifejezéssel, amellyel Isten kijelentette és így megismertette magát Ábrahámmal, Izsákkal, Jákóbbal, az ő hatalmáról, az ígéretek-ről, az ígéretek adó Istenről beszél. Ott is személyesen, teofániák voltak, Isten megjelent az ősatyáknak is és adta az ígéretet, az örökség ígéretét is kihirdette, de még várni kellett az ígéret beteljesedésére. Az Úr kifejezés-nél pedig, amikor Isten így mutatja be magát, akkor már az ígéretet, a szabadítást beteljesítő Isten jelenléte. Ilyen értelemben van mélyebb jelentése Mózes számára. És ezt kiemeli, hogy az ősatyáknak így jelentettem ki magamat. Nektek, neked és a népnek pedig most így. Az Úr személye ott volt az ősatyák életében is, csak nem ismerhették fel olyan mélységben őt, mint ahogy az ígéretek beteljesítő, a szabadítást elvégző isteni személy felismerése jelentette Mózesék életében.

Közel a szabadítás – a név is ezt jelenti. Mikor mi azt mondjuk, hogy Úr Jézus, akkor már nem csak azt tudjuk, hogy közel a szabadítás, hanem hogy a szabadítás egyszer s mindenkorra elvégeztetett. Befejezett múlt. Sőt, az eljövendő ígéretek miatt számunkra is hatalmas reménység. Közte van ez a probléma, de ott van, amikor a fáraó bekeményít. Bár közben már láttuk, hogy ez sem gond, mert az Úr ezzel kezdte: majd meglátod, milyen ha-

talmas kézzel. Látom-e ma is, kicsoda az Úr? Mit jelent az ő Él Saddáj neve, meg mit jelent a Jahve név? Betölti-e a szívünket annak a valósága, amit a kisgyermek átérez, amikor az édesapja ölébe veszi és felemeli? Itt a hatalmas kéz, a kinyújtott kar, az mindenképpen a fáraó megítélésére vonatkozik. Az Úr az ő kezével ítéli a fárót és Egyiptomot. És úgy irányítja az ellenséget, a királyt, ahogy akarja. Ítéző kar. De az övéinek, a népnek, Mózesnek is ölelő kéz, amely megtart, amely nem engedi, hogy a fáraó bántsa a népet, még ha a láthatók azt mutatnák, mintha engedné. Azért, mert Úr a neve.

Testvérek, megint egy kapcsolópont Jézushoz, és nem is akármilyen, hát ha az ige azt mondja, hogy születésünktől fogva mi is ellenségei voltunk az Istennek, bűnősként születtünk a világra, mi nem vagyunk egyáltalán jogosultak arra, hogy a mindenható Isten atyai kezébe vegyen és ölelő karjaival átöleljen, erre nem méltó az ellenség, az ellenséget ítélnie kell. És mit látunk az Úr Jézus személyében? Nem a vezetőt, Pilátust ítéli az isteni kar és kéz, hanem Jézust, az Urat. Azért, hogy bennünket, bűnösöket szabadítson, megtartsa, ölelő atyai karjába vegyen – a képpel élve. Jézus személyében ezt az Urat látjuk.

Isten tehát kijelenti magát Mózesnek. Ez a legfontosabb jellemző az üzenet részletében. A többi igazából ehhez kapcsolódik.

Szövetségi ígéretére emlékezteti. Ez lehet a második. Mózes mióta vár a szabadításra? Maximum néhány nap lehetett. Hiszen a nép örvendezett és megy be a fáraóhoz, a fáraó bekeményít, jönnek a felvigyázók, a zsidó felvigyázók és Mózes panaszkodik. Néhány nap eltelt és még mindig nem szabadítás, Uram, pedig mit ígértél?

Isten pedig mióta vár a szabadításra? Mióta vár arra, hogy az Él Saddájként kijelentett ígéreteit beteljesítse? Évszázadok óta. De hogy is mondja a Péter 2. levelében az Írás? „Nem késik el az ígérettel az Úr, [...] hanem hosszan tűr érettünk.” Az Isten hosszútűrő, de még személyesebb, ha így mondjuk: az Úr hosszútűrő Isten, ezért az ő népe béketűrő lehet. Ha látjuk az isteni türelmet az ítéletre nézve, a fáraó megítélésére nézve és az ő türelmét, hogy a népet szabadítsa, akkor béketűrő lehet az ő népe. Az ige pedig ezt mondja: legyetek béketűrők. Lássátok meg, hogy az Úr mit ígért a régmúltban, és hogy ehhez az ígérethez tartja magát most is. Mikor azt mondja, hogy megemlékeztem ígéretemről, ez megelőzi azt, hogy meghallottam fohászkodását. A meghallottam fohászkodását része az ő isteni tervének, céljának, akaratának. A távoli múltra nézve, ami meghatározza a jelent meg a közelmúltat, isteni terve és isteni célja látszik. Szövetségi ígéretére emlékezteti tehát Mózes.

Ha belegondolunk az újszövetségi hívő nép életében, meg személyes életünkben is hogyan tapasztaltuk meg mi is az Úr szövetségi ígéreteit,

amire emlékezik az Úr? Azt se felejtsük el, hogy amikor – nyáron többször történhetett – szivárványt látunk, gondolhatunk arra, Isten magát emlékezteti az ígéretére, a szövetségre a szivárványban is. De ott van az Úr Jézus személyében. Az újszövetségi ígérek is azt hirdetik, hogy az Úr nem felejt, sőt, emlékezik. Tudja, mit ígért. Hosszútűró az Úr. Lehet neki panaszos imádságot mondani, lehet neki sorolni a miérteket, de ha látjuk ezt az Urat, akkor ott lehet mégis a békesség és a béketűrés. A magyarban ez nekem nagyon kedves: hosszútűrés és béketűrés. Mind a kettő fontos.

A szövetségi ígéretre való emlékezésnél azt is kiemelte Isten magáról, hogy ti az én népem vagytok én meg a ti Istenetek. A távoli múltban ez eldőlt. Mondok egy másik szót: Immánuel – velünk az Isten. Ti az én népem, én a ti Istenetek. Mikor a kisgyermeket ölébe veszi az édesapa, nem kell neki semmit mondania, mert a kar ölelő szeretete az érzékelteti, hogy te az enyém vagy, itt vagyok, veled vagyok. Az Immánuel Jézus Krisztusban beteljesedve mutatja: itt vagyok, veled vagyok. Az Úr is ezt jelenti egyébként: veled vagyok, mindig veled vagyok hűségemmel, de a szövetségi ígérek miatt is.

Fohászát is meghallottam az én népemnek. Ez a harmadik jellemző. Itt ez a fontos, hogy nemcsak a régmúltra nézve, hanem a mostani konkrét helyzetre tekintve is tudom, hogy miben vagy. Emlékszünk, hogy a Jelenések könyvében hányszor mondja „tudom a te dolgaidat”. Ott a hét gyülekezet leírásában látjuk, hogy voltak nagyon hűséges hívó testvérek, lelki vezetők az 1. század gyülekezeteiben, de akkor is voltak olyanok, akik nem tudtak igazán bízni az Úrban, nagyon eltávolodtak Istentől. Lelki vezetők is. De Jézus ott is azt mondja: tudom a te dolgaidat. Hangzik a miért – miért teszel, Uram, rosszat, miért engeded, hogy így legyen –, „tudom a te dolgaidat”, hallom a miértjeidet. Ez is fontos, hogy nemcsak valami távoli múltra nézve emlékezteti magát az Úr és emlékszik és ezt kiemeli, hanem hogy a jelenben is itt vagyok, veled vagyok. Még nem történt változás, még a helyzet nehéz, de már ott van az atyai kézben a gyermek.

S ha megint az Úr Jézusra gondolunk, van egy kapcsolópont. Jézus mikor mondta Istennek, hogy miért? Emlékeim szerint életében egyszer. Pontosan, amikor a legnehezebb helyzetben volt. Ott volt az élete mélypontján és neki a mélypont végpont lett. „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?” És erre a fohászra nem volt válasz, hiszen Jézust elhagyta az Isten. Ott nem volt megoldás, ott nem volt szabadítás. Jézus elveszett. Ő az élete végpontján átéli mindezt, hogy nekünk az életünk mélypontja ne legyen végpont, hanem ott a mélypontban is, a legnagyobb baj közepette érezzük, hogy milyen az isteni ölelő kéz karja. Még nem szabadított, csak azt mondja: tudom a te dolgaidat, hallom, hogy miben vagy, hiszen itt vagyok melletted. Olyan szép a magyarban: nemcsak hallja, hanem

meghallja a fohászkodását és meg is hallgatja. Gyermeki bizalommal rábízhatom magamat. És a kisgyermek ilyen. Lehet, hogy még sír, mert megijedt valamitől, még átérzi a fájdalmat, még mindig benne van abban a problémában, amiben, a lelkét is nyomasztja ez talán, de tudja azt, hogy jó kezekben van. „Hagyjad az Úrra a te útadat, bízzál benne, majd ő teljesíti.” 37. Zsoltár 5. verse.

Nemcsak a szövetségi ígéretére emlékeztette Mózeset, hanem a jövőbeni, a közeli és a távoli jövőre nézve szabadítás ígéretét is megerősíti. Személye, isteni személye, szövetségi ígéretei a múltban, a távoli múltban, meghallja övéi fohászkodását és megígéri, megerősíti a szabadítás ígéretét. Ő ezt már mondta. Többször is. Csak mivel ez Mózes problémája, ezért újra kimondja, hogy megszabadítalak. Itt azt kell hangsúlyozni, hogy nemcsak megszabadítalak Egyiptomból, a rabszolgaságból benneteket, hanem kiemeli, hogy megszabadítalak az örökségre, a Kánaán földje drága ajándékára, amit egyébként ígértem is. Nemcsak valamiből, hanem megszabadítalak valamire. A reményteljes jövő – Jeremiás könyve 29. rész 11. verse. Nagyon nehéz a házastárs megtérését, Úrhoz térését elhinni, ha még mindig évek vagy évtizedek óta kemény. De az igei üzenet mégis azt hirdeti, hogy hiszed, hogy nemcsak hogy meggyógyul a házasság, hanem teljesen megújul, egészen újat lehet kezdeni az Úrral. Vagy ha már említettük a családi élet, a gyermeknevelés kérdését: nemcsak valamiből szabadít az Isten, hanem amire megszabadít, az is neki ugyanúgy fontos. Az új élet, a megújult élet.

Három kifejezéssel is elmondta, hogy kihozlak, kimentelek, kiszabadítalak. A harmadik állítmánynál egy olyan szót használ az ősi nyelven, amiből származik az a kifejezés névszóként, melyet Jób mondott így: „tudom, az én megváltóm él”. A megváltó, a megmentő. Megmentelek, megváltalak benneteket – mondja az Úr itt Mózesnek is. Emlékszünk, Jób ezt a mondatot akkor mondta ki, amikor semmit nem értett még. Még szenvedett mindabban, amiben volt. Minden érthetetlen volt és neki is voltak miértjei és nem volt még semmi megoldás, de ezt már ki tudta mondani: „tudom, az én megváltóm él”. És majd cselekszik.

A másik jellemző pedig az Úr ígéretet megerősítő kijelentésében, mikor azt mondja, hogy én „esküre emeltem fel a kezemet”, hogy beviszem őket az örökségbe. Az újfordítású Károli biblia ezt az esküre felemelt kéz kifejezést nem hozta, de a Károliban itt van. A hatalmas kéz a fáraó megítélésére nézve, az esküre felemelt kéz pedig az ő népe miatt, hogy beviszi őket az örökségbe. Ezért akartam kiemelni, hogy nemcsak valamiből hozlak ki – ígérem –, hanem be is viszlek. Mózes énekében ott a 15. részben erről is énekeltek. Ott voltak a Vörös-tengeri átkelés után és még hány kételkedés és zúgolódás lesz a nép életében, sőt, az apák nemzedéke be

sem mehet, de mégis ott a Vörös-tengernél arról énekelnek, hogy az Úr beteljesíti az ígéretét és bevisz bennünket az ígéret földjére.

Az ígéret földje nekik is és nekünk is a maga teljességében az örök haza. Ne felejtsük el, hogy azok a mártírhalált szenvedő keresztyén testvéreink, akik ma fognak meghalni, számukra az örök haza ennyire valóság. Nem olcsó vigasz, hanem élő reménység. Minket nem fenyeget jelenleg a halál, az életveszély az Úr miatt, a hitünk miatt, de akik készülnek az Úrhoz menni, mert vállalják ezt az Urat, azok számára örök élet reménysége.

Nekem nagyon megható volt a kárpátaljai református püspök úr Pécelen a teológiai konferencián mondott bizonyoságtétele. Az előadása témája az volt, hogy a mennyország mit is jelent a hívő ember számára. Azzal kezdte, neki ez a téma, ez a feladat mennyire megerősítette a hitét. Arra emlékeztette, figyelmeztette, hogy a háborús időszak mindenféle nehéz terhe közepette is hinnie kell és tudnia kell, hogy az igazi haza az a mennyország. Az örök üdvösség az Új égen és Új földön. Ő azt mondta, hogy a gyermekeinek is teljes hittel tud erről beszélni. Az ő szájából ez nagyon hitelesen hangzott, mert most hihetetlen nehéz Kárpátalján. Én is másképpen tudok imádkozni azóta. Az örök haza ígérete. De a földi életünkre vonatkozó ígéretek is vagy az isteni szabadításból következő megújulások – én mondtam példákat – azt hirdetik, hogy az Úr meg akarja erősíteni számunkra is, hogy lásd meg, hogy mit ígértem.

Az utolsó jellemző pedig: megbízást ad. Megerősíti a megbízását. Mózes nem volt kishitű, de amikor a nép reagált, az ő szavára – nem hittek a szolgaság terhe miatti kishitűségben –, és Isten küldi, hogy akkor menj be a fáraóhoz, mégiscsak azt mondja Mózes, pedig az Úr kijelentette már magát neki, hogy de hát ha a nép nem hallgat, a fáraó hogy hallgatna? Látszik, hogy itt azért van még apróbb probléma. Itt még nem tökéletes Mózes. Egyébként soha nem lesz az, de furcsa, hogy miért így viselkedik, hiszen az Úr éppen most erősítette meg. De az is látszik a történet folytatásában, hogy nem probléma ez, és nem gát és akadály, hogy Mózes talán még nem tudta igazán felfogni, elhinni mindazt, amit hallott az Úrtól.

Itt az Úr már nem győzködik, hanem megerősíti a megbízást. Szólj Izrael fiainak is, és menj be a fáraóhoz, mert nem a te dolgod a szabadítás, az az én dolgom, te eszközöm vagy, tehát tedd ezt. Ez azért nagyon bátorító nekem, mert Isten ezt emeli ki. Az Istenben bízó lehet, hogy sok mindent nem ért, talán még nem is nagyon meri hinni azt, de azt tudja, hogyha az Úr mond valamit, azt tegyem. Csendben bízz és engedelmeskedj annak, amit mond az Úr. Engedelmeskedj Annak – nagybetűs Annak –, aki mondja és majd meglátod. Az engedelmeskedő hit, az meglátja az Úr személyét, meglátja isteni hatalmas keze nagyságát, munkáját, erejét, szabadítását és csodáit. De a hangsúly az Úr személyén van.

Isten ígéjének az üzenete fényében bátorítani akar bennünket is az ő Lelke, Igéje által: panaszaink, a miértjeink közepette is lássuk ezt az Urat annak, aki, merjük rábízni az életünket, és azokét, akik felé küldetésünk van. Ha semmit nem is tudunk tenni, de egyet biztosan: tegyük azt, amit az Úr mond, éppen most is.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, áldunk, hogy a Szentíráson keresztül Szentlelked által ennyire valóságos lehet a veled való kapcsolat. Köszönjük, hogy most is itt vagy. Immánuel – velünk az Isten. Imádunk, hogy mindezt az Úr Jézusért ma is.

Köszönjük, a te ígéreteidet, szövetségi hűségedet, köszönjük a te Úr nevedet, aki vagy. Dicsőítünk azért, Atyánk, hogy annyiszor igazoltad magad is már szabadításaiddal, megtartó kegyelmeddel személyes életünkben, a házasságban, a család életében, itt a gyülekezetben is, meg hivatásunk gyakorlása során.

Azt kérjük, hogyha bármelyikünknek mégis lenne panasza, terhe, erősítsd őt is Mózeshez hasonlóan. Köszönjük, hogy a gyülekezet közösségében egymást is erősíthetjük.

Imádkozunk azért, támogasd a beteg testvéreinket. Urunk, a betegség terhe sokszor lelki teherré is válik, kérünk, legyen elég nekik is a kegyelem. Köszönjük a gyógyulást, de kérünk, segíts hordozni a terheket is, ha kell. Vigasztald gyászolóinkat.

Kérünk, könyörülj meg a kárpátaljai testvéreinken. Adj ott, Urunk, megoldást, adj békességet az ukrán és az orosz nép között. Hisszük, Urunk, hogy hatalmasan és hamar cselekedheted, mi ezt kérjük.

Vezetőinknek is adjál bölcsességet, Urunk, annyi probléma van ma a világban, Európában. Kérünk, adj a mi vezetőinknek alázatot, rád figyelmet, és akik közöttük hitben járnak, hadd érezzék át, hogy eszközeid lehetnek, segítsd ebben őket.

Kérünk Urunk, hallgasd meg most a csendben elmondott imádságunkat is, Jézus érdeméért.

Ámen.

167. dicséret

Crüger J., 1647.

Jöjj mond- junk há- la- szót Hű
Mert raj- tunk itt az Úr Nagy
száj- jal és hű szív- vel,
cso- da dol- got mí- vel. Már
a- nya öl- ben is Volt min- dig gond- ja ránk. A
sok jót, mely- lyel áld, Ki sem mond- hat- ja szánk.

2. Dús kincséből az Úr Jó békességet adjon, :/:
Hogy szívünkben a kedv Vig és derűs maradjon. Ne
hagyja híveit Bú-bajban sohasem; A rossztól óvja meg
Itt s túl ez életen.

3. Az Atyát és Fiút És a Szentlelket áldom; :/:
A menny Urát, kiben Szent egybe forrt a három; Aki
úgy szól ma is, Ahogy régente szólt, Nem változik:
az Ő, És az lesz, aki volt.

Rinckart Márton, 1586—1649.